kus on Taniel — sajatas tallipois — tema wist tee ääre kraawi jäänud, ehk on ta ju toas wiinaklaasi juures, ei wõi enam oodata, et hobused peaks wastowõetama! Tema koer weel läheb hukka ja jääb wiimaks wangkre alla, kui ta oma liiga joomist maha ei jäta!'' Nõnda nurises tallipois uimase peaga ja otsis laterniga igaltpoolt woorimeest, aga äkitselt hakkas kanggeste wanduma ja kisendas, kurja täie suuga hüüdes: ,,Taniel, oled sa hul peast wõi joobnud kui siga? mis sa seal teed?'' Tagumise ratta külles kükitas wana Taniel ja püüdis kõige oma rammuga seda edasi weeretada, ei kuulnud midagi, ei teadnud, kus ta oli, kunni tallipois laterni tema silme ette pani, tema käest kinni hakkas ja ütles: ,,Taniel, ammu ammu ju oled mäest ülesse saanud, hobused seisawad, tõuse püsti!'' Taniel wahtis kaua tallipoisi silmi, kes tema wana sõbr oli, wiimaks hinggas ta raskeste, küsis madala ja kahisewa häälega: ,,Kus ta on, ehk läks ta juba ära?'' — ,,Keda sa küsid?'' wastas tallipois, ,,kes see oli? ma kuulsin kül wõõrast häält mind hüüdwa, aga ei näinud kedagi!'' — ,,Kas ta weel seal?'' küsis jälle Taniel wärisedes. ,,Ei ma näe kedagi — wastas pois — kes see siis oli?'' — ,,Kuri waim ise!'' ütles Taniel tasaste, ,,Jumala pärast

wõta hobused eest ära, nii kermeste kui sa aga wõid, muidu ta tuleb jälle ja wõtab meid mõlemad!'' — ,,Sa oled hullus läinud, ütles tallipois; kui kõige muu asja pärast nii wähä karta oleks, kui tema pärast, kül meil siis maa peal priske elu oleks!'' Aga ommeti ütles ta seda niisuguse häälega, kellest igaüks oleks aru saanud, et tema südda rinnus wabises nagu talle saba. ,,Ole wait! — ütles Taniel, — ära tee oma sõnaga pattu! kui sulle juhtuks, mis mina täna olen tunda saanud, külap siis teistwiisi räägiksid!'' — ,,Jääd õõseks seie?'' küsis teine. — ,,Mite saa tuhande rubla eest lähekssin ma enam sammu edasi. Oh mu Jumal, kõik mu ihu teeb haiget, pean tupa minema. — Aga waata, eks ta seisa seal aja ääres? Jumal hoidku mu hinge ja kõik head waimud kaitsku mind kurja eest?'' — Nõnda kõneledes läks Taniel kota ja oleks pimedas peaaegu keldri kukkunud, aga seekord sai ehmatusest kül. Tallipois oli kaa tasaseks saanud ja ei lausunud enam sõna; mõlemad olid rõõmsad, kui toas olid, kus weike tuluke walgust ja sooja andis. Et kül ju hilja oli ja kallis pühade laupääw, oli kõrtsitoas ommeti weel mõni wennake, kes hulkumist enam armastas kui tööd, wiina enam kui wet. Aga kõrtsmik ise ei tunnud teisi pühi